

M. W. Craven

KEELUTSOON

Inglise keelest tõlkinud Pilleke Laarmann

*Joanne'ile – mu kaaslasele ajal, mil maailm lukku pandi,
mu parimale sõbrale, mu naisele.
Sa trükid liiga valjusti ja sunnid mind varahommikul
Pilatest tegema, aga muidu pole sul häda midagi ...*

Mangust, kes võiks trepi all peidus olla hetkel,
kui uss mööda liugleb.

Omistatud Hannibalile

1. PEATÜKK

Sean Connery maski kandev mees ütles Daniel Craigi maskis mehele: „Ahv Bertrand ja kass Raton istuvad kamina ääres ja vaatavad koldes küpsevaid kastaneid.”

Tähelepanu võitmiseks oli see lause sama hea kui iga teinegi.

„Nojah,” vastas Daniel Craig.

George Lazenby ja Timothy Daltoni maskides mehed katkestasid oma tegevuse ja jäid kuulutama. Pierce Brosnan, kes kuulas kõrvaklapid peas sülearvutist täpseid juhiseid, nägi vaid varakambri ust ja Dieboldi keerukat kombinatsioonlukku enda ees. Roger Moore seisis väljas kaubiku kõrval.

„Bertrand püüab süsi eemale lükata, aga kardab näppe kõrvetada,” jätkas Sean Connery. „Aga ta tahab neid kastaneid ega malda oodata, et tuli sumbuks. Püüab hoopis Raton veenda, et too kastanid tulest välja õngitseks, lubades pooled talle.”

„Ja kass läheb liimile?”

„Läheb jah. Raton lükkab hõõguvad tulised söed kõrvale ja korjab kastanid ükshaaval välja. Iga kord, kui ta mõne välja õngitseb, paneb Bertrand selle nahka. Lõpuks sattub teenija neile peale ja nad peavad põgenema. Raton ei saa oma piina eest mitte midagi.”

Timothy Dalton oli Sean Connery meeskonnas, aga ülejäänud Daniel Craigi omas. George Lazenby oli *tema* turvamees, Pierce Brosnan *tema* tehnik ja Roger Moore *tema* sohver. Meeskonna juhina tundus Daniel Craigile, et tema peaks olema see, kes esitab enesestmõistetava küsimuse.

„Miks sa seda meile räägid?” küsis ta.

„Niisama,” vastas Sean Connery. „See on prantsuse poeedi Jean de La Fontaine'i kohandatud valm. Nimi on „Ahv ja kass”

ja see räägib sellest, kuidas teisi enda hüvanguks ära kasutada. Vanasõna „kastaneid tulest tooma” on sealt pärit.”

„See on tegelikult idioom,” märkis Timothy Dalton, „mitte vanasõna.”

Sean Connery pöördus ja põrnitses Daltonit. Meeleolu varakambri eesruumis muutus. Õhus oli ennegi pinget, aga nüüd võis pinna all tajuda ähvardust.

„Milline osa korraldusest „sina ei räägi mitte kunagi” sulle arusaamatuks jäi?” küsis ta vaikselt häälel.

Mehed tajusid, et Timothy Dalton kahvatas maski taga. Daniel Craig silmitses oma meeskonna Bonde ja kehitas õlgu. Sean Connery maksis, ja maksis hästi. Kui ta tahtis ahvidest ja kassidest ja kastanitest rääkida ja oma mehi alandada, siis kes olid nemad, et teda peatada?

Eesruumi saabus vaikus.

Selle katkestas Pierce Brosnan.

„Oleme sees,” teatas ta.

Tänapäeval pakuvad vähesed pangad seifiteenust – varahoidla, kuhu Bondid sisse murdsid, oli üks spetsiaalselt ehitatud rajatistest, mis kuulus just selle teenuse pakkumisele spetsialiseerunud ettevõttele. Seal kasutati kõige kaasaegsemat turvasüsteemi, aga seegi pidi alla andma Pierce Brosnani muukimisostkustele, mida toetasid häkkerid kaugemalt.

Vähemalt niikauaks, kuni tugisüsteem tööle hakkas.

„Kauaks?” uuris Sean Connery.

„Meil on läinud kaheksateist minutit ja kakskümmend sekundit,” vastas Daniel Craig.

Ta vaatas kella randme siseküljel. Neil oli veel piisavalt aega.

Varahoidla oli riskülikukujuline, neli ja pool korda üheksa meetrit, ja madala laega. Seda valgustasid neonvalgustid. Ukse vastas asuva seina külge kinnitus metallist laud. Kaks

pikemat seina olid maast laeni seifidega kaetud. Põhjas olid seifid kohvikujulised, kuid silmade kõrgusel ja kõrgemal muutusid üha kitsamaks.

Turvakaamerad töötasid, kuid olid programmeeritud salvestama tunniajase viivitusega. Kaameraid jälgivad turvamehed näevad, mida nad teevad, aga alles tunni aja pärast.

„Hakkame siit peale,” ütles Timothy Dalton.

Sean Connery oli ta palganud seifide sisu hindama ja Dalton soovis innukalt oma osa täita. Siiani oli ta olnud vaid kaasreisija. Ta astus sammu ühe suurema seifi poole.

„Mitte see,” keelas Sean Connery taskust paberilipikut võttes. Ta luges ette seerianumbri: 9-206.

Bondid hargnesid ja hakkasid seifi otsima. Selle leidis George Lazenby. Seif paiknes pea kõrgusel ja oli üks väiksemaid.

„Härra Brosnan, olge nii lahke?” ütles Daniel Craig.

Pierce Brosnan uuris lukku. Varahoidla uks oli olnud kõva pähkel, aga kuna sees ei tohiks keegi järelevalveta viibida, olid seifide turvalukud pelgalt formaalsed, vaid veidi keerukamad kui lihtne silinderlukk. Ta võttis kotist muukraua, mida lukksepad kasutavad silinderlukkude lõhkumiseks ja muukimiseks. Luku avamiseks kulus alla minuti. Brosnan pani muukraua suurde kotti tagasi ja astus eemale.

Sean Connery avas väikese ukse. Seif oli tühi, nagu talle oligi öeldud. Ta naeratas maski taga.

„Pole hullu,” märkis Dalton, „meil on veel sadu läbi vaadata.”

„Tegelikult,” ütles Sean Connery, „ei tulnud me siia raha välja võtma.”

„Ei tulnud? Noh, *mida* me siis teeme?”

„Deponeerime.”

Sean Connery haaras võõlt tõmbi ninaga revolvri, surus toru vastu Timothy Daltoni kukalt ja vajutas päästikule.

Mees oli surnud veel enne, kui läikivale põrandale vajus. Seal, kus hetk tagasi oli olnud tema pea, rippus õhus hägune roosa pilv. Varakambris lõhnas kordiidi ja vere järele.

Ja hirmu.

„Mida kuradit,” käratas Daniel Craig. „Ma ju ütlesin, et ilma relvadeta! Töö ajal me relva ei kanna.”

„Tead, mis mind selle valmi juures alati häirinud on?” küsis Sean Connery. Ta oli relva langetanud, kuid ei jäänud mingit kahtlust, et vajadusel kasutab ta seda uuesti.

„Valgusta mind,” ütles Daniel Craig, pilku tõmblevalt laibalt eemale kiskudes.

„Ei öeldud, mis edasi sai. Keegi ei rääkinud, mida kass Raton ahvile tegi, *pärast seda*, kui Bertrand ta reetnud oli.”

Daniel Craig heitis taas pilgu laibale. See ei liikunud enam. „Kas see mees reetis kellegi?” Tema ringkonnas oli reetmine põhjendatud motiiv.

Sean Connery ei lausunud midagi.

„Dalton oli nagoonii vilets Bond,” märkis Craig kella vaadates. „Oleme valmis?”

„Peaaegu,” vastas Sean Connery. Ta võttis midagi taskust ja asetas tühja seifi servale. Kulus veidi aega, et see õigesse kohta seada.

„Nüüd oleme valmis,” vastas ta.

Ja nende sõnadega Bondid lahkusid.

Kolmkümmend minutit hiljem, kui neid olid alarmeerinud turvafirma töötajad, kes jälgisid kaameraid ja teatasid varahoidlas toimuvast röövist, saabusid sündmuspaika esimesed politseinikud.

Aganad leidsid vaid põrandal jahtuva laiba ja seda valvava keraamilise roti ...

2. PEATÜKK

Tavaliselt seersant Poe kohtus käimist ei sallinud. Tema meelest oli sealne bürokraatia ja parukaid kandvate idiootide ees koogutamine arhailine. Talle ei meeldinud advokaatide pilli järgi tantsida ning talle ei meeldinud, et üldiselt suhtuti kohtus politseinike tunnistustesse kahtlustavalt. Talle ei meeldinud, et niinimetatud eksperdid võisid otsused sekundi murdosa jooksul laiali lammutada.

Aga kõige vähem meeldis talle tõsiasi, et kui ta pidi kohtusse minema, tähendas see, et keegi oli kusagil mööda pannud. Üks pere ei näe enam iial oma lähedast. Üks naine ei usalda enam iial ühtegi meest. Vana mees ei lahku enam iial oma kodust.

Kohtu mittesallimiseks oli palju põhjuseid.

Aga seekord mitte.

Seekord oli ta kohtus kostja rollis.

Ja kavatses seda nautida.

Tema kaasust kuulati Carlisle'i kohtus, kesklinnas asuvas kaasaegses hoones. Ainus viide möödunule oli muinsuskaitse alla kuuluv üheksateistkümnenda sajandi parlamendiliikme kuju, kes oli siinsamas surnult maha kukkunud. Poe'le sellised monumendid meeldisid. Tema meelest võinuks neid rohkem olla.

Ringkonnakohtunik, kes oli veidi aja eest kannatuse kaotanud, proovis uuesti.

„Pean teile siiski meenutama, härra Poe,” ütles ta, „et kuigi see on ainult tsiivilasi, soovitan teil ikkagi tungivalt hankida endale *juriidiline* esindaja. Ma usun, et teie sõber on ...” kohtunik heitis pilgu oma märkmetele ... „„nutikas nagu Stephen

Hawkingi ratastool”, aga seda, mis siin täna juhtub, ei saa niisama lihtsalt olematuks muuta.”

„Teadmiseks võetud, teie ausus.”

„Ja teile on selgitatud, et advokaadist keeldumine ei anna õigust hiljem apellatsiooni esitada?”

„On küll.”

Ringkonnakohtunikul olid buldogipõsed ja ta sarnanes häirivalt Horace Rumpole’iga telesarjast „Rumpole of the Bailey”. Tema kõrvadest välja turritavad karvatutid tekitasid mulje, nagu pesitseksid seal väikesed karvased loomad. Ta silmitses Poe’d üle poolkuukujuliste prillide. Poe pörnitses vastu.

„Väga hea,” ohkas kohtunik. „Härra Chadwick, võite jätkata.”

Maakonna esindaja tõusis püsti. Väike vuntsidega innukas mehike oli seda tüüpi, kes naabrivalve koosolekul protokollib.

„Täna, teie ausus.” Ta avas paksu manillaümbriku ja võttis sealt kokkuvõtte. „Käesoleva juhtumi üksikasjad ei kuulu vaidlustamisele. Ligikaudu viis aastat tagasi ostis härra Poe Thomas Hume’ilt Shap Fellis maad. See maa ...”

„Härra Hume on nüüdseks surnud, nagu ma aru saan?”

„Paraku küll, teie ausus. Härra Hume oli maa seaduslik omanik ja tal oli igakülgne õigus see härra Poe’le müüa. Tema maatükil asus ka mahajäetud lamburionn.”

„Kõnealune hoone?”

„Jah, teie ausus. Teadaolevalt on Herdwick Croft seisnud seal 19. sajandi algusest peale. Hiljuti sai sellest maa-alast Järvepiirkonna rahvuspargi osa. Kohaliku planeerimisosa-konna seisukoht on, et lamburionn on alates 2005. aastast muinsuskaitse alla kuulunud ja seetõttu ei tohi selle juures ilma muinsuskaitseameti loata mitte midagi muuta. Herdwick Crofti algne omanik oli sellest piirangust teadlik.”

„Härra Poe, kas soovite sõna?” küsis kohtunik.

Poe heitis pilgu enda kõrval istujale. Naine raputas pead.

„Ei, teie ausus,” vastas Poe.

„Kas te olete teadlik, et muinsuskaitse reeglite eiramine on vaid üks seaduserikkumine, mille te siinkohal toime olete pannud?”

„Olen, teie ausus. Kuigi, ausalt öeldes, Herdwick Crofti ostes ei olnud ma selle muinsuskaitse alla kuulumisest teadlik. Ilmselt Thomas Hume ... unustas mulle öelda.”

Poe pigem tajus, kui nägi, et pealtvaatajate rõdul tõmbus keegi kangeks. Ta teadis, et Thomase tütar, Victoria Hume, oli tulnud teda toetama. Ta tundis end isa kahepalgisuse eest vastutavana, kuigi Poe kinnitas, et seda pole vaja. Poe polnud vaevunud enne ostu sooritamist vajalikku teavet kontrollima ja pidi nüüd lõivu maksuma.

„Politseiametnikuna on härra Poe kindlasti teadlik, et seaduse mittetundmine ei vabasta selle täitmisest,” ütles Chadwick.

Poe naeratas. Ta oligi lootnud, et too seda ütleb.

Kümme minutit luges Chadwick ette parendusi, mis Poe Herdwick Croftis teinud oli: parandanud katuse; rajanud puurkaevu ja paigaldanud pumba värske vee saamiseks; lasknud maasse septiku kaevata ning võtnud kasutusele generaatori elektrienergia tootmiseks. Lühidalt kõik, mida ta oli teinud, et lamburionn kaasaegseks ja mugavaks muuta. Isegi tema armastatud puupliit leidis äramärkimist.

Kui Chadwick oli lõpetanud, küsis kohtunik: „Ja mil moel te härra Poe parendustest teadlikuks saite?”

„Teie ausus?”

„Kes teile neist rääkis, härra Chadwick?”

„Murelik kodanik, teie ausus.”

„Mitte keegi Oxenholme'i elanik?”

Chadwick ei reageerinud kohtuniku provokatsioonile. „See, kuidas me paremusest teada saime, ei ole kohtu asi, teie ausus.”

Poe teadis, et kohtunikul oli kõik täpselt teada. Kohaliku omavalitsust oli tema ebaseaduslikust renoveerimistööst teavitatud endine politseinik, otse tsiviilist ametisse määratud peainspektor Wardle. Neil olid Jared Keatoni juhtumil ajal suusad risti läinud. Wardle tegi uurimises paar viga, mis läksid talle karjääri maksma. Pärast seda lahkus ta politseist ja tegeles nüüd oma uue kutsumuse – kohaliku poliitikaga. Poe pöördus oma kohal ringi, pooleldi oodates, et näeb meest pealtvaatajate röödul, aga peale Victoria Hume'i ei olnud seal kedagi. Vahet ei olnud; kui see poleks olnud Wardle, oluaks keegi teine. Poe kogus vaenlasi samasuguses tempos nagu keskklass kaupluste boonusraha.

„Laske siis edasi, härra Chadwick,” ütles kohtunik.

Kohaliku omavalitsuse õigusnõustaja tutvustas veel kümme minutit eeskirju, millest Poe ei olnud kinni pidanud. Kahe minuti möödudes oli Poe tähelepanu hajunud.

Ta oli hiljuti pikalt Herdwick Croftis viibinud. Raskete kuritegude analüüsiüksusel, mida kõik lühidalt SCAS-iks kutsusid, polnud pärast Kuraatori juhtumit ühtegi olulist asja olnud ja arvestades, kuidas viimane lõppenud oli, ei igatsenud keegi uut juurdlust. Luureüksuse direktor, Edward van Zyl, oli kõikidele kuu aega puhkust andnud.

Puhkus tegi Poe'le head. Kuraatori juhtum oli ta peaaegu murdnud, nii füüsiliselt kui ka vaimselt, ja mõne teisega võrreldes pääses ta veel kergelt. Ta oli kodus olemisest rõõmu tundnud. Enamasti pakkis ta seljakotti veidi toitu ja suundus Shap Felli. Ainult tema, springerspanjel Edgar ja tuhanded lambad.

„Kuidas inspektor Flynnil läheb?” sosistas ta enda kõrval istuvale naisele. Stephanie Flynn, SCAS-i inspektor, oli

juhtumi ajal sünnitanud – ja mitte loomulikult teel. Ta oli jätkuvalt haiguslehel ja Poe polnud kindel, kas ta üldse kunagi tagasi tuleb.

„Kuss, Poe,” sosistas naine vastu, „mul on vaja seda kuulata.”

Poe pöördus tagasi oma mõtete juurde. Isegi kui asi puudutas ta enda tulevikku – tal lihtsalt ei olnud seda tüüpi aju, mis suudaks rohkem kui minut aega õiguslikke argumente kuulata. Ta tegi mõttes märkme, et pärast tuleks Flynnile helistada. Viimasel ajal oli ta inspektoriga rääkimist vältinud – ilmselt toonuks see neile mõlemale meelde halbu mälestusi.

„Kas olete valmis vastama, härra Poe?”

Poe pilgutas silmi. Chadwick oli istet võtnud ja kõik vaatasid tema poole.

Poe tõusis püsti.

„Kas olen õigesti aru saanud, et kohalik omavalitsus taotleb kohtult orderit, millega kohustada mind taastama Herdwick Crofti sellisesse seisundisse, nagu see ostuhetkel oli, teie ausus?” küsis Poe.

„Nimelt nii. Kas olete valmis vastama?”

Poe vaatas oma paremal käel istuja otsa. Naine noogutas.

„Olen, teie ausus.”

„Ja hoolimata sellest, et teie kolleegil puudub juriidiline haridus, olete veendunud, et ta suudab teid esindada, härra Poe?”

„Suudab, teie ausus. Võite mind uskuda.”

Poe võttis istet. Hampshire's elades oli tal olnud aadress. Nüüd oli tal kodu. Selle kaitsmiseks oli Poe valmis ka räpast mängu mängima.

Ja see, mida ta teha kavatses, oli nii räpane, kui vähegi andis.

„Tilly, sinu kord,” ütles ta.

3. PEATÜKK

Matilda ehk Tilly Bradshaw oli veidrik, aga heas mõttes. Tal oli kaks Oxfordi *Dphil* kraadi, mis on nende vaste teiste ülikoolide *PhD*-le, aga seda, kes on peaminister, ta ilmselt ei teadnud. Ta suutis arvutada pii väärtuse tuhat kohta pärast koma ja teekski seda, kui tal lastaks, aga küsimusele, kes on Sex Pistols, ta vastata ei oskaks. Ta alustas kõrgkooliõpinguid kolmeteistkümneaastaselt, kui Oxfordi vastuvõtukomisjon veenis ta vanemaid, et tüdruku „üks kord põlvkonnas” esinev ajupotentsiaal vajab rohkem stimuleerimist, kui riik pakkuda suudab.

Tilly erialaks oli teoreetiline matemaatika, aga ta hiilgas kõikides täppisteadustes. Arvati, et ta veedab kogu tööelu Oxfordis, sest valitsused ja eraettevõtted kogu maailmast jagasid talle üksteise võidu grante. Ja mõnda aega talle sellest piisas.

Kuni enam ei piisanud.

Vastuvõtukomisjon ei mõistnud – või jättis meelega tähele panemata – ühe aspekti, nimelt asjaolu, et kui lapsepõlv enne puberteeti järsult katkestada, on sellel tagajärjed. Omaealiste seltskonna puudumine ja suhtlemine vaid silmapaistvalt intellektuaalsete inimestega tähendas, et ta ei õppinud kunagi konventsionaalsel suhtlustasandil rääkima ja mõtlema. Tulemuseks oli naiivne ja siiras naine, kes ütles välja iga mõtte, mis talle pähe tuli, ja uskus kõike, mida talle räägiti.

Poe polnud kunagi lõpuni aru saanud, miks ta oli otsustanud akadeemilisest keskkonnast lahkuda ja riiklikku kriminaalametisse raskete kuritegude analüüsiüksusse tööle tulla. Ta kahtlustas, et tahtejõu oli Tilly pärinud oma isalt. Varastes kolmekümnendates lahkus ta Oxfordist ja asus SCAS-is analüütikuna tööle. Ta ütles Poe’le, et tahtis katsetada reaalse

maailma rakendusi oma teoreetilise matemaatika mudelitel. Poe ei saanud aru, mida see tähendas, aga tundis ära kalliskivi, kui see talle ette sattus. Ta oli Tilly oma tiiva alla võtnud ja aidanud tal toime tulla uues ja põnevas maailmas, millega too esmakordselt kokku puutus. Vastutasuks aitas Tilly tal, nii hästi kui suutis, teravaid nurki maha lihvida ja oma deemonitega toime tulla.

Ja kõigi suureks üllatuseks said neist kahest sõbrad. Mitte semud, *sõbrad*. Seda sorti sõbrad, keda kohtad kord või kaks elus.

Seepärast oli Tilly, saades teadlikuks Poe majaga seotud probleemidest, võtnud nädal aega vabaks ja endale planeerimisõiguse selgeks teinud.

Chadwick ei teadnud, mis teda ootab.

Kui Bradshaw oligi närvis, siis välja see ei paistnud. Tal polnud juriidilist haridust, aga Chadwick oma nelja-aastase kraadiõppe, aastase kohtupraktika ja büroo toetusega ei olnud võrdväärne vastane päevakese internetis veetnud Bradshaw'le.

„Tere,” ütles ta.

Ta viipas kohtunikule kergelt. Hämmeldunud kohtunik viipas vastu.

„Minu nimi on Matilda Bradshaw, teie ausus. Mul on heameel teiega kohtuda.”

„Ka minul on rõõm teiega kohtuda, Matilda.”

„Misasi see on?” küsis Chadwick.

„Viisakuste vahetamises ei ole midagi halba, härra Chadwick,” vastas kohtunik.

Poe naeratas. Juba oli Bradshaw kohtuniku enda poole võitnud.

„Viisakas olemises ei ole muidugi midagi halba, teie ausus,” ütles Chadwick. „Ma pidasin silmas seda, kuidas kohtus üles

astuv isik riides võiks olla. Oma rõivastusega ei näita ta üles lugupidamatust mitte ainult teie, vaid ka sajanditepikkuse traditsiooni suhtes.”

Bradshaw kandis T-särki ja suurte taskutega laiu kargopükse. Põhimõtteliselt oma igapäevariietust. T-särk oli must ja sellel seisis suurte valgete tähtedega „Oled MASSiivselt äge”. Selle alla oli hoopis väiksemate tähtedega kirjutatud „välja arvatud siis, kui korrutad end valguse kiiruse ruuduga ... siis oled sa ENERGIA”.

Poe tõusis püsti. „See on ju su lemmiksärk, Tilly?”

„On jah, Poe. Tsitaat on Neil de Grasse Tysonilt. Piiratud kogus.”

„Noh, ta on end sündmusele vastavalt riietanud, teie ausus.”

Chadwick tõusis püsti.

„Aga ...”

„Härra Chadwick, selles kohtusaalis otsustan *mina*, mitte teie, kas minusse suhtutakse lugupidamatult,” ütles kohtunik. „Ma *kuulan* preili Bradshaw ära. Kui teie ka teda kuulata tahate, soovitan teil istet võtta.”

Chadwick istus.

„Palun jätkake, preili Bradshaw.”

Nagu nad olid harjutanud, võttis Bradshaw seljakotist kaks dokumenti. „Kas ma tohin kohtunikulaua juurde tulla, teie ausus?” küsis ta.

„Jah, palun.”

Bradshaw läks kohtuniku juurde ja ulatas talle ühe kahest dokumendist. Tagasiteel ulatas ta teise mossis Chadwickile.

„Meie seisukoht on lihtne, teie ausus,” ütles ta. „Oleme seisukohal, et maakonnakohtu poolt oleks ebaseaduslik Poe suhtes negatiivne otsus vastu võtta.”

„Mida!” röögatas Chadwick.

Kohtunik kortsutas tema suunas kulmu ja lausus siis: „Ma arvan, et oleks parem, kui te selgitaksite, preili Bradshaw.”

„See on tõesti üsna lihtne, teie ausus. 1901. aastal tegi Kendali vald seadusandliku ettepaneku eeskirja 254 kohta, millele riigiminister andis hiljem seaduse jõu. Seadus puudutas Shap Felli ja Mardale Commoni kaitsmist. Nagu lisatud kaardilt näha, jääb Poe kodu sellesse piirkonda. Minu arusaamist mööda võeti eeskiri 254 vastu selleks, et karjääri ebaseaduslikku laienemist peatada. Teil mõlemal on käes koopia originaaldokumendist. Kui Kendali vald 1974. aastal South Lakelandi osaks sai, võeti kõik eeskirjad üle ja liideti praeguse planeerimiseseaduste kogumikuga. Seejärel ratifitseeris need Cumbria maakonnanõukogu. Neid ei ole kunagi tühistatud.”

Chadwick oli paksu klaasiga lugemisprillid ninale pannud ja lehitses palavikuliselt talle ulatatud dokumenti.

Ringkonnakohtunik paistis end hästi tundvat. „Ja mida see eeskiri keelab, preili Bradshaw?”

„Jaotis 2, alajaotis F keelab sõnaselgelt nimetatud piirides mistahes kivi tahtliku teisaldamise, ümberpaigutamise või moonutamise.” Bradshaw pöördus Poe poole. „Poe, kuidas sa Herdwick Crofti remontisid?”

„Kasutasin ümberringi vedelemaid kive,” ütles Poe.

„Teie ausus, kui vaadata jaotise 3 alajaotist E, siis näete, et taimede ja taimestiku niitmine või kahjustamine on sõnaselgelt keelatud. Poe, kuidas sa oma septiku ja puurkaevu tegid?”

„Kaevasin.”

„Ja kas sa ümbritsevatele taimedele ja taimestikule kahju tegid?”

„Ma kardan küll.”

„Ja milline karistus nende kahe väärteo eest ette on nähtud, preili Bradshaw?” küsis kohtunik.

„Lisas dokumendi lõpus on kirjas, et isikule, kes neist eeskirjadest kinni ei pea, määratakse trahv, mis ei ületa viitkümmend naela kaasaegses vääringus.”

Poe tõusis püsti. „Ma tahan tunnistada end süüdi neis kahes väärteos, kui mind nendes süüdistatakse, teie ausus.”

„Einoh, naeruväärt,” nähvas Chadwick. „Kuidas peaks kohalik omavalitsus olema kursis sajandivanuste eeskirjade üksikasjadega, mida neid seitsmekümnendatel sunniti vastu võtma? Teie ausus, see on ilmselgelt meeleteadlik katse ...”

Kohtunik naeratas. „Aga härra Chadwick, nagu te enne ütlesite, seaduse mittetundmine ei vabasta selle täitmisest.”

Chadwick punastas.

Kohtunik jätkas. „Jõudsin ainult põgusa pilgu heita, aga tegu näib olevat seadusandliku dokumendiga. Ja sellel kohtul puudub päris kindlasti pädevus eirata riigiministri ratifitseeritud seadust.” Ta vaatas üle poolkuukujuliste prillide. „Ja seda pole ka kohalikul omavalitsusel.”

Bradshaw tõusis taas püsti.

„Teie ausus, kui kohus otsustab, et Poe peab taastama Herdwick Crofti selle esialgsesse seisu, siis sunnib ta teda ka uuesti seadust rikkuma. Tal pole muud võimalust, kui paigutada ümber kivid, mida ta seinte ülesehitamiseks kasutas, ning septikut ja puurkaevu pumpa välja kaevates saavad taimed ja taimestik päris kindlasti viga.”

„Härra Chadwick, palun selgitage, kuidas saaks härra Poe taastada oma kodu selle esialgsesse seisundisse ilma seadust rikkumata?”

Chadwick jõllitas enda ees leuvat dokumenti.

„Ma sooviksin kahenädalast pikendust, teie ausus,” ütles ta.

„Tagasi lükatud. Teie esitasite kaebuse ja ma eeldan, et olete kohtusse tulles ettevalmistunud. Nüüd lähen ma vaheajale, kui teil rohkem midagi öelda ei ole. Tagasi tulles olen valmis otsust

tegema. Mina teie asemel, härra Chadwick, valmistaksin end vaimselt ette selleks, millisele järeldusele ma jõuan. Ja edaspidi suhtub kohus äärmiselt negatiivselt kohalikku omavalitsusse, kui see soovib lihtsalt selleks seadust muuta, et vana asja eest kätte maksta. Kas on arusaadav?”

„Kristallselge, teie ausus,” vastas Chadwick.

Poe naeratas Bradshaw’le. Nad löid rusikad kokku.

Läkski nii, nagu nad lootnud olid.

Siis astusid kohtusaali kaks meest ja kõik pöördus jamaks.

4. PEATÜKK

Kaks meest lähenesid kohtunikulauale. Ühe juuksed olid punased ning teisel pikad ja hallid. Mõttes ristas Poe nad Punapeaks ja Gandalfiks. Punapea sosistas kohtunikule midagi. Poe üllatuseks ei käskinud kohtunik neil ruumist lahkuda, vaid sosistas midagi vastu. Ta vaatas mitu korda Poe suunas.

Lõpuks ta noogutas.

Kohtunik kõhatas kurgu puhtaks ja ütles: „Paistab, et te siiski saate oma pikenduse, härra Chadwick – härra Poe’d läheb erakorraliselt kusagil mujal vaja.”

Kahe minuti pärast oli kohtusaal tühi. Kohtunik oli oma ruumidesse läinud ja härra Chadwick haavu lakkuma koperdanud.

„Washington Poe?” pöördus Punapea tema poole. Gandalf ei olnud veel sõnagi lausunud.

Poe noogutas.

„Palun tulge meiega kaasa, sõör.”

„Ja teie olete?”

„Minu nimi on Jonathan.”

„Kas teil perekonnanimi ka on, Jonathan?”

„Palun tulge meiega kaasa, sõör.”

„Kuhu?”

„Sinna jõudmiseks kulub paar tundi.”

„Või nii,” märkis Poe. „Ma oletan, et mingit isikut tõendavat dokumenti te mulle ei näita?”

„Vabadust, sõör. Mul ei ole kaasas.”

„Sel juhul ei tule ma kuskile,” ütles Poe. „Isa õpetas, et kunagi ei tohi võõrasse autosse istuda.”

Jonathan vaatas Gandalfi poole. Too noogutas.
„Toime on pandud mõrv,” ütles Jonathan.

Victoria Hume ja Bradshaw ootasid väljas. Poe selgitas seda vähest, mida ta teadis.

„Lähem võtan Edgari,” ütles Victoria. „Võid talle hiljem järele tulla.”

„Aitäh,” vastas Poe. „Tilly, kas sa saaksid minu auto tagasi koju viia? Sinu oma on nagunii seal.”

„Tegelikult tahaksime, et preili Bradshaw ka kaasa tuleks,” tegi Gandalf esimest korda suu lahti.

„Tahaksite?” uuris Bradshaw.

Gandalf osutas kolleegi poole. „Jonathan viib teie auto koju. Selleks ta siin ongi.”

„Ah selleks,” kordas Poe. „Ja kas teil on nimi?”

„See ei ole hetkel oluline, söör. *Oluline* on viia teid sinna, kus teid vajatakse.” Ta heitis pilgu kellale. „Olemegi juba hiljaks jäämas.”

„Kas te saate aru, et kohtunik hakkas parasjagu mulle soodsat otsust vastu võtma? Kes teab, mida volikogu selle lisaaja jooksul välja kaevab, mis teie, kaks klouni, neile just andsite.”

„Mul on väga kahju,” vastas Gandalf, „aga aeg jookseb. Inimesed ootavad teid.”

„Pole hullu, Poe,” ütles Bradshaw. „Juriidiliselt ei saa nad midagi teha.”

Poe polnud nii veendunud. Järvepiirkonna rahvuspark on minevikust vaimustuses. Kõik peab jääma nii, nagu oli Beatrix Potteri ajal, ja kõik, mis ei ole, on taunitav ja tuleb seadusega ära keelata. Kaks nädalat on pikk aeg seadusandliku augu leidmiseks.

„Söör?”